

CHƯƠNG I

Đêm rừng!

Trời tối mịt mùng, rừng rậm nên cây dày đặc, che kín cả bầu trời. Những ngôi sao trên cao không thể nào xuyên qua những tầng lá, để soi chút tia sáng xuống mặt đất.

Trong ngôi nhà, nhóm sinh viên bốn người ngồi quanh cụ già, im lặng lắng nghe tiếng kể đều đều, buồn buồn...Câu chuyện gợi lại hình ảnh tang thương đã xảy ra từ lâu lắm.

Bếp lửa cháy bập bùng. Ngoài trời bóng tối đặc quánh. Theo câu chuyện của cụ già, hình ảnh cô gái chết thê thảm dần dần hiện lên trước mắt các cô cậu sinh viên. Hòa với tiếng kể trầm trầm, họ nghe như đâu đó vang lên tiếng cộp gầm gừ từ một cõi xa xăm.

Hàng hôn bao trùm cả bầu trời phủ dần xuống cánh rừng, ánh sáng cứ tắt dần...tắt dần...rời từ từ tàn lụi. Bóng tối tràn về. Tiếng gầm rú rừng rợn của thú rừng càng làm cho bước chân của hai anh em Chiến càng thêm hồi hải. Bởi vì họ biết rằng càng về đêm, con đường này rất nguy hiểm, “Ông ba mươi” thường hay xuất hiện.

Chiến kéo vội tay em thúc giục:

- Trời tối rồi, đi nhanh lên đi em.

Người em gái nhăn nhó:

- Em mệt lắm, không đi nổi nữa đâu.

Chiến đưa tay chỉ về phía trước:

- Cố gắng lên em. Đằng trước có một căn nhà sàn rất cao, mình có thể xin trú ngụ được.

Người em gái cần nhần:

- Nếu anh không dẫn đi lạc đường thì bây giờ chúng ta đã đến nơi rồi đâu có bị kẹt giữa rừng.

Chiến cười hiền lành:

- Anh đâu có cố ý. Em ráng một chút nữa đi, kéo...

Chiến chột đưa tay che miệng im lặng rồi đưa mắt nhìn dáo dác chung quanh làm tăng thêm sự tò mò của em gái.

- Kéo sao hả anh Hai?

Chiến kê tai em thì thầm:

- Là “Ông ba mươi” đó.

Người em gái nhìn bóng tối che kín cả cánh rừng hoảng sợ kéo tay anh bước nhanh.

- Mình đi nhanh lên anh. Em sợ lắm.

Đáp lời cô là tiếng gầm rống của cọp dữ làm tăng thêm cảm giác rùng rợn của hai anh em.

Giọng người anh như lạc đi:

- Nhanh lên đi em!

Nhận biết sự nguy hiểm sắp xảy ra hai anh em nắm tay nhau bước nhanh. Vừa bước vào sân nhà, hai anh em sững sờ chết đứng bởi ánh sáng như hai ngọn đèn pha chiếu vào mắt. Kèm theo ánh sáng ma quái ấy là tiếng gầm rống đầy uy lực thần bí.

Người anh hét lên:

- Cứu tôi với! Cứu tôi với!

Nghe tiếng kêu cứu của hai anh em người thợ săn vội vã thả chiếc thúng xuống, quát lên:

- Từng người trèo lên thúng. Nhanh lên!

Người anh mừng rỡ:

- Em lên trước nhanh đi.

Người em thúc giục:

- Anh lên trước đi.

- Không. Em phải lên trước.

Người em cương Quyết:

- Nếu anh không chịu lên trước, em sẽ đứng mãi ở đây?

Người thợ săn giục hối hả:

- Nhanh lên! Cọp đến rồi kia!

Chiến nhìn ra, một con cọp to lớn vằn vện đang gầm vang và đang hướng hai chiếc đèn pha vào nhà. Anh kéo vội người em vào thúng:

- Em lên đi!

- Không. Anh phải lên trước.

Người thợ săn quát to:

- Lên nhanh lên!

Người em đẩy vội người anh vào thúng:

- Anh lên nhanh đi!

Không thể đùn đẩy nhường nhau mãi, bắt đắc dĩ người anh phải ngồi vào thúng:

- Cần thận nghe em.

Con cọp đã bước vào sân, từng bước chân như nghiền nát cây cỏ chung quanh. Người em hãi hùng nhìn con vật nặng nề to lớn, đang nhe những chiếc nanh nhọn hoắt từ từ bước tới.

Trong cơn khủng hoảng, căng thẳng, người anh như cố sức leo lên, trong khi người thợ săn vội vã thả chiếc thúng xuống.

- Trèo vào thúng nhanh lên!

Trước cái chết, con người như bĩnh tĩnh hẳn lên. Người em bước vào thúng một cách an toàn. Chiếc thúng từ từ được kéo lên...

Trong giây phút sự sống được nảy mầm thì thần chết lại lạnh lùng xuất hiện. Chiếc thúng vừa kéo lên khỏi mặt đất thì con cọp nhảy lên cao giương móng vuốt giữ chặt miệng thúng ghì chặt xuống.

Trên sàn nhà người thợ săn cùng Chiến cố sức kéo giành giật với cọp chiếc thúng để giữ một mạng người. Người em gái đang nằm trong móng vuốt của cọp, cô nghe mùi tanh hôi nồng nặc phả ra từ cái miệng hoác to của nó. Những chiếc răng nhọn hoắc chạm vào da thịt làm cô đau đớn, cô hét to:

- Anh Hai! Cứu em với!

Cuộc chiến đấu không cân sức kết thúc. Chiếc thúng đứt dây hất tung người thợ săn cùng Chiến ngã lăn ra sàn nhà. Người em gái kinh hãi hét to:

- Chết tôi mất!

Rồi cô ngất lịm. Con cọp nhìn cô ánh mắt tỏ vẻ như hài lòng. Nó giương móng vuốt phủ phàng siết chặt lấy người cô. Thân thể cô như co quắp lại từng đốt xương kêu rắc, gọn như tiếng những hạt dẻ bị bóp vỡ phát ra.

Chiến lồm cồm bò dậy, kinh hoàng nhìn cảnh trước mặt. Anh đau đớn hét to:

- Yên! Trời ơi! Em của tôi!

Anh đâm đầu chạy xuống cầu thang, nhưng người thợ săn đã giữ chặt anh lại:

- Bình tĩnh! Cậu hãy bình tĩnh lại đi.

- Tôi phải xuống để trả thù cho em tôi.

Người thợ săn la to:

- Cậu trả thù cho em cậu hay làm mỗi cho cọp? Cậu bình tĩnh lại đi, chúng ta không thể thắng nổi cọp.

Chiến ôm đầu khổ sở:

- Tại sao người chết không phải là tôi mà lại là em tôi? Yén, Yén ơi! Anh thật là tội tệ, không thể nào cứu nổi được em. Anh đáng chết! Anh thật là đáng chết!

Người thợ săn vỗ về:

- Đừng tự trách mình nữa, đâu cũng là phần số cả.

Chiến khóc nức nở:

- Phần số. Phần số tại sao lại giáng xuống đầu em tôi?

- Đừng quá đau buồn.

- Ông bảo tôi đừng đau buồn à? Tôi làm sao mà không đau buồn cho được. Mẹ tôi vừa bị bệnh qua đời, chúng tôi đã mồ côi cha. Bây giờ lại phải mồ côi mẹ. Chúng tôi theo lời trời trăng của mẹ, định dắt nhau đến ở với người di. Nào ngờ giữa đường xảy ra tai biến.

- Xin chia buồn cùng cậu.

- Bây giờ em tôi đã chết, tôi cũng không còn thiết sống nữa.

- Dù sao thì mọi việc cũng đã lỡ. Tôi khuyên cậu, dù bất cứ hoàn cảnh nào cũng phải tự giữ gìn mạng sống.

- Nhưng tôi sống để làm gì khi tất cả những người thân của tôi đều bỏ tôi mà đi.

- Cậu còn trẻ, tương lai còn dài. Đừng tự hủy diệt mình vì một phút nông nổi.

- Nhưng...

Chiến bỗng đưa tay ôm đầu:

- Trời ơi sao bỗng dưng tôi đau đầu quá.

- Cậu vừa trải qua một cơn chấn động mạnh. Hãy nghỉ ngơi đi, để tôi nấu cho cậu một chút cháo với thịt rừng, tôi mới vừa săn được nè.

Chiến xúc động:

- Ông! Ông thật tốt với tôi.

- Đâu có gì. Hoạn nạn giúp nhau là lẽ thường mà.

Chén cháo của người thợ săn thật ngon, thật ngọt. Nhưng Chiến không còn cảm nhận được hương vị của mùi thịt rừng nữa. Nỗi đau đớn đã quật ngã anh. Anh thiếp đi, chìm dần vào cơn mê đầy ác mộng.

Chiến tỉnh dậy sau ba ngày đêm hôn mê được người thợ săn tận tình chăm sóc. Anh buồn ra cửa nhà sàn nhìn xuống sàn hồi tưởng lại cái chết bi thảm của đứa em gái yêu thương.

Bỗng dưng anh dụi mắt như không tin ở chính mình. Yên! Đúng rồi! Em gái anh đang đứng trước sân vẫy gọi anh:

- Yên! Em đó phải không?

Chiến lao vội xuống cầu thang ra sân. Bóng cô em biến mất. Anh la to:

- Yên! Em ở đâu? Ra ngay đi! Đừng đùa nữa, Yên.

Nghe tiếng la của anh, người thợ săn choàng tỉnh dậy xuống sân kéo anh lên:

- Cậu điên rồi hả? Nửa đêm xuống đây la hét. Bộ định làm môi cho cọp hả?

Chiến vẫn ngơ ngác:

- Tôi vừa thấy em tôi ở đây.

- Cậu bị ảo giác đó thôi. Em của cậu đã chết rồi. Cọp đã tha đi mất xác rồi.

Chiến cắn phần.

- Cọp! Cọp! Tao sẽ giết mày để trả thù cho em tao.

Người thợ săn nhìn Chiến lắc đầu.

Xa xa, tiếng cọp gầm vang làm náo động cả khu rừng. Tiếng gầm rú của nó vang lên từng hồi ghê rợn như để chứng tỏ sức mạnh thần kỳ của mình. Muốn giết cọp quả là một chuyện phi thường, dân gian có mấy ai làm được.

Chiến phải chấp nhận một điều đau thương là em gái anh đã chết. Anh có nằm ý trên sàn nhà không muốn bước ra ngoài vì sợ rằng mình sẽ bị ác mộng như đêm qua.

Trần trọc mãi, không làm sao anh dỗ được cho mình ngủ. Vừa mới thiếp đi, bên tai anh nghe tiếng khóc nỉ non, ban đầu nhỏ, yếu ớt sau lại nức nở hơn.

Người thợ săn nằm bên cạnh như cũng đã nghe tiếng khóc. Cả hai đưa mắt nhìn nhau rồi thận trọng bước ra cửa.

Chiến kinh hoàng kêu lên:

- Yên! Yên! Em gái của tôi.

Một người con gái đang bị treo lơ lửng trên cây cổ thụ trước sân, khóc lóc thảm thiết.

Người thợ săn ôm chặt lấy Chiến:

- Bình tĩnh! Cậu đừng xuống sân. Cậu xem kia!

Chiến nhìn ra, hình ảnh khi nãy biến mất. Bầu trời vẫn yên lặng, không gian vẫn vắng vặc một ánh trăng non.

Chiến ôm mặt khóc:

- Có lẽ em tôi chết oan ức, tan xương nát thịt, không một nắm mồ nên hồn phách dật dờ, không tan.

- Sáng mai, tôi và cậu sẽ vào rừng tìm xác cô ấy đem về chôn cất may ta có chỗ nương dựa, ấm áp cho vong hồn.

- Ông nói rất phải. Tôi không biết lấy gì để đáp tạ ơn ông.

- Cậu đừng nói đến ân nghĩa nữa.

- Nhưng lòng tôi vẫn áy náy.

- Chỉ cần cậu khỏe mạnh, bớt đau buồn là tôi vui rồi.

Sáng hôm sau, lần theo vết máu khô người thợ săn và Chiến vào rừng tìm xác Yên. Đến trước một cái hang, cả hai phát hiện đồng xương nằm trên một vũng máu vừa khô.

Chiến nhặt chiếc vòng đeo tay lên rồi khóc rống:

- Đúng rồi! Đúng là em tôi rồi. Chiếc vòng này là của nó đeo trên tay nè.

Người thợ săn cởi vôi chiếc áo của mình ra, nhặt mớ xương gói vào rồi thúc giục:

- Chúng ta về mau kẻo nó phát hiện.

Chiến nhìn lên trời tị nguyện:

- Cọp! Cọp! Tao sẽ giết mày để trả thù cho em tao và bao nhiêu người vô tội.

Rồi anh ôm lấy cái bọc xương mà khóc:

- Yên! Yên ơi! Linh hồn em có linh thiêng hãy phù trợ cho anh diệt loài nghiệt súc trừ hại cho dân lành.

Sợ ở lâu bất tiện, người thợ săn kéo tay Chiến:

- Chúng ta về ngay đi.

Chiến nắm chặt tay người thợ săn:

- Ông ! Ông hãy giúp tôi diệt cọp đi.

Người thợ săn gật đầu:

- Cọp là loài vật “Hữu dũng vô mưu”, chúng ta không thể đối đầu với nó mà phải dùng kế mới được.

- Ông đã có cao kiến gì?

- Chúng ta cần theo dõi nó, nắm được đường đi nước bước của nó, sau đó sẽ hạ độc.

- Ý của ông là..

- Ta còn trữ một lượng thuốc mê khá lớn, chỉ cần đợi lúc nó mê ngủ, ta xông thuốc vào hang cho nó mê man mới ra tay được.

- Ý rất hay!

Sau nhiều ngày theo dõi cọp, người thợ săn quyết định:

- Đêm nay chúng ta sẽ hành động.

Chiến lược lại:

- Phải. Chúng ta sẽ vào rừng mai phục chờ cọp ngủ say rồi thực hiện theo kế hoạch. Cậu đã chuẩn bị đầy đủ chưa?

Chiến lược con dao sáng ngời lên:

- Tôi đã chuẩn bị sẵn sàng. Con dao này sẽ đâm thẳng vào quả tim của nó. Tôi sẽ lấy máu nó để tế mẹ em tôi.

- Đừng quá khinh địch. Cọp tuy mê nhưng sức mạnh nó vẫn còn.

- Tôi biết rồi.

Đêm đã về bóng tối tràn ngập núi rừng. Chiến lược nao chờ giờ hành động. Chính tay anh sẽ giết cọp, sẽ lấy quả tim nó để tế vong linh em gái mình.

Chờ đợi, hồi hộp rồi giây phút ấy cũng đã đến. Người thợ săn đưa mắt nhìn anh gật đầu:

- Cẩn thận!

- Vâng! Ông yên tâm đi!

Người thợ săn giắt vô người con dao và cây súng sẵn rồi cùng Chiến lược lẹ vào rừng. Đêm rừng đầy những bí ẩn và nguy hiểm. Trong bóng đêm người thợ săn từng bước chắc chắn, men theo một lối nhỏ vào hang cọp.

Người thợ săn thì thào:

- Cố nín thở đừng để nó phát hiện.

Chiến lược gật đầu. Cả hai lần theo vách đá vào hang. Cọp đang ngủ say, đầu hướng ra cửa theo một tư thế cảnh giác

- Đeo mặt nạ vào.

Chiến làm theo lời người thợ săn. Bằng một kỹ thuật tinh vi, người thợ săn môi lửa phà một làn thuốc mê vào hang cộp.

Con cộp chột ngẩng đầu lên như vừa phát hiện một mùi vị lạ. Người thợ săn cùng Chiến giật thót người đu mình lên cửa hang nín thở.

Trong trạng thái ngủ mê, thính giác của cộp như mất đi sự nhạy bén, nó lại từ từ lăn ra ngủ. Người thợ săn lại tiếp tục phả hơi thuốc vào hang cộp một liều cực mạnh.

Chờ một thời gian cho thuốc mê thấm thật sâu vào cơ thể cộp, người thợ săn dùng một cục đá to ném vào đầu cộp. Con cộp vẫn không nhúc nhích. Người thợ săn bảo Chiến:

- Thời điểm đến rồi chúng ta vào hang đi.

Người thợ săn cùng Chiến vào hang. Vị chúa tể sơn lâm vẫn im lìm trong giấc ngủ không hay biết rằng cả một đời oanh liệt làm bá chủ của muôn loài sắp kết thúc. Chiến cầm hòn kết liễu cộp bằng một lưỡi dao đâm thẳng vào tim. Máu cộp bắn tung tóe trong tiếng thét gào to của Chiến.

- Yên ơi! Yên ơi! Anh đã trả thù cho em rồi.

Không hổ danh là vị chúa sơn lâm của rừng xanh, trong cơn mê cộp gầm lên đau đớn rồi tấn công địch thủ.

Người thợ săn quát to:

- Cẩn thận. Chạy ra khỏi hang ngay.

Vì thuốc mê ngấm sâu nên cộp không định được phương hướng, đầu nó va vào vách đá rồi ngã gục. Thế là hết đời oanh oanh liệt liệt làm kinh hồn vỡ mật mọi người.

Đợi cộp chết hẳn người thợ săn hỏi Chiến:

- Cậu định thế nào?

- Tôi chỉ lấy quả tim cộp về tế vong linh cho em thôi.

- Được rồi. Cậu cứ làm theo ý nguyện. Sáng mai ta sẽ vào lột da nó đem về đổi đồ dùng. Còn thịt nó sẽ phân chia cho dân dưới làng.

- Tùy ông quyết định.

Chiến dùng dao moi lấy quả tim cộp đem đến nắm mồ dưới gốc cây cổ thụ khấn vái:

- Yên ơi ! Em sống khôn thác linh, về đây chứng cho anh trả thù cho em. Kẻ thù giết em đã chết dưới tay anh. Em yên lòng mà nhắm mắt đi nghe.

Từ đó Chiến ở lại với người thợ săn không về làng nữa. Một đêm trăng ngời trong nhà sàn, anh nhìn thấy xa xa phía rặng núi, bóng một cô gái cưỡi trên lưng con cộp bay vút qua, rồi mất hút trong khe núi.

Anh lằm bằm:

- Quái lạ! Mình phải tìm cho ra chuyện này mới được. Không thể có chuyện như thế được.

Anh đã cố lần dò, nhưng không tìm thấy giấu tích gì. Vào những đêm trăng sáng, hình ảnh ấy vẫn hiện lên. Anh tự nhủ:

- Có lẽ nói cõi âm u nào đó, em gái anh đã thuần hóa được cọp dữ nên thường cõi nó dạo chơi.

Không muốn chứng kiến hình ảnh đau thương làm gọi lên trong lòng anh nỗi mất mát thâm, anh bỏ rừng ra đi.

Những người dân đêm đêm vào rừng bẫy thú cũng thường thấy hình ảnh cô gái cõi trên lưng cọp bay vút đi. Từ đó không ai dám lai vãng tới vùng chân núi. Dân ở đó dọn ra bìa rừng ở. Vùng rừng núi này lại trở nên hoang vu vắng lặng.

Truyện thuyết về cô gái cưới cọp được lan truyền ra. Mọi người cho đó là vùng đất thiêng, không dám xâm phạm, chỉ có người thợ săn, ông vẫn ở mãi bên cái nhà sàn nơi mà cô gái bị cọp vồ và câu chuyện cái chết thâm của cô.

Cụ già kể xong câu chuyện, mà không khí vẫn lặng đi. Mọi người như còn xúc động trước cái chết tức tưởi của cô gái.

Giữa nhà sàn, bếp lửa vẫn cháy bập bùng. Không khí ẩm áp vẫn không xua được nỗi sợ trong lòng hai cô gái. Hồng nhìn ra sân. Ngoài trời tối đen. Những bóng cây đen thẫm như ẩn giấu những đe dọa mơ hồ.

Cô gái ngồi im một lát rồi khẽ nói:

- Cụ ơi! Có phải cụ chính là người thợ săn trong câu chuyện không?

Cụ già gật đầu:

- Cháu nhận ra được ông sao? Phải, chính ông là người thợ săn đó. người đã chứng kiến cái chết oan khốc của cô gái trẻ. Mấy năm qua rồi, mỗi lần nhớ lại buổi chiều tối hôm đó, ông vẫn còn thấy đau lòng.

Tuyết lên tiếng:

- Còn người anh của cô gái, bây giờ ra sao hả ông?

- Cậu ấy bỏ xuống chợ sinh sống, ban đầu thỉnh thoảng cậu ấy còn về thăm ông, nhưng mấy năm sau thì không thấy nữa.

Cụ già ngừng một chút, rồi nói tiếp:

- Có một điều mà đến nay ông vẫn không giải thích được, đó là chuyện trong buôn cứ một năm lại có một cô gái bị mất tích, ông nghĩ, có lẽ hồn oan của cô gái đó oán hận cõi đời, nên mỗi năm cứ bắt một cô gái đi theo.

Hồng rùng mình:

- Chuyện có vẻ hoang đường quá.
- Nhưng nó có thật đó cháu.

Cụ già lại trầm ngâm một lúc, rồi nói tiếp:

- Hay là âm khí con cạp đó mạnh quá, nên còn lẫn khuất ở cõi đời, mỗi năm vào ngày nó chết, nó lại trở về bắt một cô gái vì nó nhớ thịt người.

Nghe ông già nói, mọi người tự nhiên rùng mình. Gai ốc nổi đầy người.

Duy chột nhìn đồng hồ, rồi ra hiệu cho các bạn:

- Khuya rồi, mình về cho cụ ngủ đi quý vị.

Bốn sinh viên lần lượt đứng lên, chào cụ già rồi xuống cầu thang đi ra đường.

Ngoài trời tối đen như mực. Duy cầm chiếc đèn pin rọi đường cho cả nhóm trở về nhà.

Hồng liến thoắng:

- Lần này mình đã không uống công khi bỏ thành phố lên đây để đi thực tế.
- Chúng ta là những sinh viên. Chúng ta đang sưu tầm những tư liệu văn học của dân tộc ít người. Câu chuyện của cụ già cũng là một tài liệu quý giá của chúng ta.

Tuyết phụ họa theo Hồng. Duy bần khoăn:

- Nhưng câu chuyện của cụ thật là thương tâm và cũng thật là đáng tiếc.

Phong thắc mắc:

- Thương tâm thì thật rồi. Còn vì sao lại là đáng tiếc?

Duy trề môi:

- Vậy mà cậu cũng tự hào mình là sinh viên sử học, chuyên bảo tồn lịch sử.
- Ý của cậu là...
- Các động vật hoang dã cũng gắn liền với lịch sử. Cậu không thấy là rừng nước ta đang tuyệt chủng hẳn cái giống cạp và các loài thú quý hiếm khác thì con người cứ bắn giết bừa bãi.
- Ý của cậu là người anh đó không nên giết cạp để trả thù?
- Không hẳn là vậy. Nhưng tớ rất là tiếc. Nếu là bây giờ, chúng ta sẽ có những chuyên gia để thuần hóa nó đưa nó vào khu tập trung nuôi dạy và bảo tồn.

- Xem ra cậu rất có cảm tình với con cọp hung ác đó.
- Cậu cho mình là người như thế nào mà dành hai tiếng “cảm tình” cho một loài thú dữ?

Tuyết giảng hòa:

- Thôi đi, hai cậu đừng cãi vã nữa.

Hồng trầm ngâm:

- Phải đó, mình đừng bàn luận những chuyện xưa đã qua mà bây giờ hãy nghĩ đến những điều thực tế đang xảy ra.

Phong hỏi nhanh:

- Hồng muốn nói đến chuyện các cô gái trong làng bị mất tích hằng năm à?
- Phải.
- Phong cũng thật thắc mắc. Không thể có những chuyện thần thoại ấy xảy ra giữa thế kỷ hai mươi một này.

Duy khẳng định:

- Có lẽ đây là một âm mưu của kẻ xấu lợi dụng sự mê tín của dân làng mà thực hiện âm mưu đen tối.

Tuyết cũng đồng tình:

- Đúng vậy. Chắc chắn đây là âm mưu của những người đang sống lẩn trốn pháp luật. Chúng ta cần phải góp phần vạch trần sự việc để tìm ra sự thật.
- Nhưng chúng ta bắt đầu từ đâu bây giờ?

Hồng lo lắng hỏi. Duy đề ra phương hướng:

- Chúng ta bắt đầu điều tra từ những cô gái trong làng bị mất tích.

Tuyết tán thành:

- Đúng đó. Chúng ta sẽ hỗ trợ nhau nghe.

Phong búng tay:

- Lẽ đương nhiên rồi.

Cả bọn hăm hở bước về nhà. Trong lòng mỗi người miên man suy nghĩ.